

Редѣха се свидна спомени за нѣкогашни блажени дни и сгушенъ въ шала гледаше какъ пристѣпва нощта.

XVI.

Петъръ Габара се прибра при стариятъ си другаръ Андрея Поразя едно, защото само при него ще се чувствува по-добре и друго — защото въ столицата той вѣрваше, че най-лесно и сигурно би добилъ вестъ по безследно изчезналъ синъ. Кжде не ходи, кого на разпитва! Ала отъветъ не добиваше. Едно се знаеше за него: предъ Чаталджа се изгубилъ. Едни казваха, че падналъ въ рѣката Кара-су и го не видѣли вече; други видѣли, че падналъ раненъ, кога неговата рота отстъпвала . . . но следа за това, какво е станало най-подире, никой нищо не знаеше. Въ официалнитѣ книжа бѣ отбелязано: безследно изчезналъ.

Лелята и Койка много пжти молиха бащата да сторятъ опело; да раздадатъ за душата на загиналия коливо. Ала Петъръ Габара не се съгласи. Той не **сто-ри** това, което извършиха други, чиито синове бѣха изчезнали безследно.

Ни опѣло направи, ни парастасъ служи.

Той чакаше.

Нѣщо му шепнѣше, че синъ му е живъ и здравъ.

Отъ тде тая вѣра — незнаеше.

Той чакаше съ надежда.

И една вечеръ, когато обвитъ въ шалъ и сѣдналъ на канапето пушеше и мислеше по Стойка, му донесоха телеграма.

. . . Живъ и здравъ съмъ. Писахъ нѣколко писма — отговоръ нѣмъ. Обади се веднага. Цѣлувамъ всички. Адресъ: Joachimsthalerstrasse 102. Стойко,

Телеграмата бѣ отъ Берлинъ.

Петъръ Габара не вѣрваше очи. Повтори телеграмата. Очитъ му се прелѣха съ сълзи, гърдитъ се задъхаза и прималѣлъ изгърва листа. Дълго стоя като пи-